

Bűnbánat és felelősség

Katolikus.ma

Szerző: Szerk. (2021-02-22)

1 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/bunbanat-es-felelosseg/> internetes címről származik. A cikket 2021-04-12 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Szerző: Szerk. (2021-02-22)

2 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/bunbanat-es-felelosseg/> internetes címről származik. A cikket 2021-04-12 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Minden évben Nagyböjt idején eszembe jut, mennyire üdvös is a bűnbánat.

Az emberi lénynek van egy hibás beállítottsága: mindig valaki mást okol. „Ő tette előbb!”, „De hát ő is ezt csinálta!”, „De mindenki így csinálja!”, vagy bármi egyéb, ahányszor csak elégedetlenek vagyunk, és mást hibáztatunk a problémáinkért. „A feleségem, a férjem, a gyerekeim, a szüleim, az elnök, a republikánusok, a demokraták, a fehérek, a feketék” vagy bárki más miatt van így, de sohasem miattam. Nem az én hibám. Nem engem kell hibáztatni.

Ez a gubanc benne van az emberi természetben. A büszkeségből tekeredik elő, és ott is volt a kezdetektől fogva. Ádám Évát hibáztatja. Éva meg a kígyót okolja.

Sőt, még ennél is rosszabb. Ádám tulajdonképpen Istent hibáztatja. „Az az asszony vett rá, hogy ezt csináljam, akit *Te* adtál nekem!”

A bűnbánat mindezt a visszájára fordítja. Azt kéri tőlünk, hogy álljunk meg, hagyjuk ezt abba, emeljük fel a kezünket és ismerjük be bűneinket. Igen, az én hibám. Engem kell hibáztatni. Még ha nem is az egészért, de legalábbis részben, és igazán sajnálom.

Ami nagyon örvendetesen üdvös a bűnbánatban, az az, hogy automatikusan a felelősségvállaláshoz vezet. Mihelyt azt tudjuk mondani, hogy „Én voltam. Az én

Szerző: Szerk. (2021-02-22)

3 / 6 oldal | © Katolikus.ma

hibám. Engem kell megfeddni emiatt”, akkor, ha komolyan gondoljuk ezt, felelősséget kell vállalnunk azért, amit rosszul alakult, és meg kell próbálnunk orvosolni a helyzetet.

Mennyire más lenne a világ, ha mindannyian ilyen lelkiállapotban élnénk! Ehelyett újra és újra másokat hibáztatunk, és átpasszoljuk a felelősséget.

Ha másokat okolunk mindenért, ami nem sült el jól, az adott esetben azzal a veszéllyel jár, hogy lépéseket teszünk ellenük. Mások hibáztatása mindig valamiféle erőszakos lépéshez vezet. Ha ők a bűnösök, akkor a beteg logikánk azt mondatja velünk, hogy a problémától csak akkor tudunk megszabadulni, ha megszabadulunk az azt okozó embertől. És meg is szabadulunk tőlük.

A bűnbánat és a felelősség közötti kapcsolatból más nagyon fontos dolgok is következnek. Éspedig azért, mert a beismerés és a felelősségvállalás ellentéte nem csak a mások hibáztatása lehet, hanem egyfajta ki nem mondott és tudatalatti fatalizmus is. Ilyenkor nem teszünk semmit azok ellen, akiket hibáztatunk, hanem ehelyett közönybe süppedünk, és azt hisszük, nem is tehetünk semmit. Úgy érezzük, más hatalmak irányítják az életünket, és mi csak homokszemek vagyunk a szélben.

A fatalisták úgy hiszik, nincs szabad akaratuk. Mindannyian a körülményeknek és

Szerző: Szerk. (2021-02-22)

4 / 6 oldal | © Katolikus.ma

olyan okoknak a foglyai vagyunk, amelyek erősebbek nálunk.

A fatalizmusnak sok formája van. A politikai fatalizmus szerint bizonyos hatalmak irányítják a világot és bennünket is, és semmit sem tehetünk ez ellen. A genetikai fatalizmus azt sugallja, hogy valamilyennek születünk, és genetikai kódoltságunk mindent előre meghatároz. A társadalmi vagy a gazdasági fatalizmus azt állítja, hogy a gazdagok csak egyre gazdagabbak, a szegények pedig egyre szegényebbek lesznek, és semmit sem tehetünk ennek a megváltoztatásáért.

A fatalizmus úgy rágja a társadalmunkat, mint valami rákbetegség. Mi hozza létre a jogosultságnak azt a kultúráját, amelyben élünk? A fatalizmus. Mindenért valaki más felelős. Én egymagam úgysem tudok tenni semmit. Tegye meg értem valaki más. Mi okozza ezt az infantilizmust körülöttünk? Mi az oka ennek az éretlen passzivitásnak, amikor nehézségekkel találkozunk? A fatalizmus. Valaki másnak a kötelessége, hogy megoldja a problémákat, és elrendezze a dolgokat. Én tehetetlen vagyok.

A bűnbánat viszont azonnal elindít bennünk egy gyógyulási, megbékélési és megújulási folyamatot. Mihelyt belátjuk, hogy a dolgok a mi problémánkat jelentik, elkezdhetünk valamit tenni a rendezésükért.

Azt hiszem, a bűnbánat elve szó szerint megváltoztatta a világot. A kereszténység

Szerző: Szerk. (2021-02-22)

5 / 6 oldal | © Katolikus.ma

előtti világ messzemenően fatalista volt. És akkor jöttek a keresztények, és azt mondták: Tarts bűnbánatot! Vállald a felelősséget! Szabad akaratod van! Tehetsz valamit azért, hogy a világ megváltozzon, és Isten kegyelmével ez a változás veled magaddal fog kezdődni!

A szent Nagyböjti időszaknak ez a gyakorlata és ezek az elvei. Először tarts bűnbánatot és vállald a felelősséget, és aztán Isten kegyelméből láss neki, hogy valamit tegyél is ezért. Jézus Krisztus él, és mihelyt elfogadjuk problémáinkat és felelősséget vállalunk, mellénk áll és így szól: „Itt vagyok, jövök segíteni.” Vele pedig minden lehetségessé válik. Ez az a jó hír, amiben hiszek.

Írta: Dwight Longenecker atya

Fordította: Solymosi Judit

Szerző: Szerk. (2021-02-22)

6 / 6 oldal | © Katolikus.ma